Rap naar Rab

Voor alle duidelijkheid, Rab is een eiland in de Adriatische Zee, en men houdt er blijkbaar van korte namen voor eilanden. In de buurt liggen ook Krk, Prvic en Cres die we alledrie tijdens onze kajaktocht zullen passeren.

Maar Rab is dus onze uitvalsbasis. In de baai van Lopar worden de grote voorbereidingen voor onze 8-daagse expeditie getroffen. Op het strand liggen de kajaks aan de waterkant en een massa eten en water moet vakkundig in de waterdichte compartimenten gestouwd worden. Verwondering alom: het lukt!

In een lange gele sliert paddelen we naar het onbewoonde eiland Sveti Grgur. We veroveren zonder slag of stoot een schitterende baai met een idyllisch bos waar we een ideale picknickplaats aan hebben. Je kan je niet voorstellen dat dit decor onder Tito tot 1982 bevolkt werd door vrouwelijke politieke gevangenen. Nu worden we evenwel begroet door reeën die kennelijk gewoon zijn aan bezoek.

Maar we moeten nog verder naar Prvic, ook al onbewoond. De wind zit echter aan die kant tegen. In Parijs– Roubaix heb je de fameuze hel van het noorden met haar kasseistroken, de kinderkopkes. Hier krijgen we er een maritieme versie van voorgeschoteld met schuimkopkes. De ene vordert hier al sneller dan de andere, gelukkig zonder “valpartijen” maar uiteindelijk lukt het niet voor iedereen en Bafo the boss doet rechtsom keren, terug naar de vrouwengevangenis. Voor de jongste van het gezelschap, Zeno, is de pret er af. Met zijn vader Yvan geeft hij de dag erna op. Dat verplichtte ons vanaf dan, hun rantsoen dagelijks mee op te peuzelen, naast onze eigen porties.

Die dag komen we er wel zonder schuimkopkes door en klieven we door het water via Prvic naar het zuiden van Krk. Eén dorp ligt op de route, dus ook een café, dus ook een tussenstop. We zitten achter op het schema en moeten noodgedwongen op een niet voorziene plaats kamperen. Is daar toch wel geen kantine zeker! ’t Is al laat, maar de uitbater ziet het natuurlijk zitten om een extra kwartiertje open te blijven om de nodige pivo’s aan die dorstige Vlamingen te verkopen. We mogen er kamperen als we alles achterlaten zoals we het gevonden hebben.

Het weerbericht voor de volgende dag belooft niet veel goeds. Een ferme borawind die gekalmeerd wordt door een stevige onweersbui is ons deel. Geen nood: de kantine heeft een groot afdak, waaronder zelfs onze tentjes onderdak vinden. Pas na

de middag kunnen we bij een azuurblauwe hemel een opnieuw kalme zee op, richting het eiland Plavnik. De oversteek verloopt vlot bij kalme zee maar het venijn zit in de staart, want achter ’t hoekje krijgen we een windgat te verwerken dat ons het laatste half uur dwingt onze beste kajakvaardigheden uit de mouw te schudden. In een bosje bivakkeren we opnieuw op een aangename plek. We kunnen nog een mooie avondwandeling maken, want de wind is gaan liggen. Mocht dat een uurtje vroeger gebeurd zijn, dan hadden we niet geprotesteerd. We verwelkomen er Jogi, the other boss. Hij maakte de oversteek met een klein bootje en heeft brood mee. Dat hadden de golven in het windgat ook gezien en die vonden het leuk om het brood te dopen. Geen vers brood dus voor de volgende dagen.

Cres ligt vlak tegenover ons. De zee is kalm, de lucht is blauw, de kliffen zijn steil en we moeten stil zijn want hier nestelen talrijke gieren. Die krijgen we ook meermaals te zien en dat is wederzijds. Doch we worden niet lastig gevallen. Dat is een geruststelling: we zien er na 4 à 5 dagen kajakken dus nog niet uit als krengen. Wel worden we af en toe vergast op een heerlijke vliegdemonstratie rakelings langs en over het klif, meestal eindigend met een landing op het nest. Zou een dode muis op de boeg hen tot een andere landingsplaats kunnen verleiden?

Cres is een lang eiland en de volgende dagen vorderen we met onderbrekingen om in de talrijke holtes en grotten onderaan de kalksteenkliffen met de kajak een kijkje te nemen. Hier huizen vleermuizen, da’s duidelijk. Je ziet ze wel niet maar de weinig appetijtelijke geur verraadt hun aanwezigheid. Maar ook met de wereld onder water maken we kennis. Neen, onze kajaks kantelen niet. Met snorkel, bril en vinnen is leuker. Veel stranden zijn hier niet, geen probleem want snorkelen is toch mooier bij rotsformaties. Bovendien hebben we geen last meer van te felle wind en golven.

Op een vooravond peddelen we een diepe baai in met een groter strand waar we zelfs wat mensen ontwaren en warempel ook een … cantine. Pech deze keer. ’t Is al laat en de uitbater was niet op de hoogte van onze komst. Cantine dicht dus.
Bij Punta Kriza hebben de kliffen plaats gemaakt voor een vrij lage beboste kust, diep ingesneden door mooie inhammen. Die gaan we individueel verkennen, da’s eens iets anders. Op een schitterend plekje bivakkeren we voor de laatste keer. Onze volgende nacht, echt de laatste dan, zal op een camping zijn. ’t Is nu te merken dat we weer in de bewoonde wereld komen. Via een lange kuststrook met nudistencamping en een laatste oversteek bereiken we het eiland Losinj. En daar zijn douches. De eerste sinds ons vertrek. Het wordt wennen aan de drukte in het stadje Mali Losinj waar we ons laatste avondmaal nuttigen in een pizzeria.

De volgende morgen staat er nog een korte kajaktocht geprogrammeerd, naar het mooie dorpje Veli Losinj. Het ligt in een gebied waar zeehonden leven die beschermd worden. Er is zelfs een infocenter waar deze beestjes figuurlijk geadopteerd kunnen worden, wat door ieder koppel in de groep ook gedaan wordt. Volledigheidshalve vermelden dat Lieve ook meedeed aan de adoptie, de enige vrijgezellin in de groep, ook al zat ze zowat de hele trip met Ronny achter haar, wel te verstaan in een tweepersoonskajak.

Op de middag komt de boot van Rab iedereen oppikken, behalve Veerle en Paul die er op hun tweetjes nog 8 kajakdagen aan toevoegen rond de rest van Losinj en Cres, maar dat is een verhaal apart.

Deelnemers aan dit onvergetelijk avontuur met de decibelrijke avondlachpartijen, met de copieuze maaltijden, met de unieke kampeerplaatsjes,… waren Viviane en Guy, Sim en Ronny, Martine en Eric, Margriet en Paul H. en de boys Dries en Wouter, Veerle en Paul V., Lieve en onze “krowaten” Jogi en Bafo.

Met zin in meer. Rap terug naar Rab…

Tekst & Foto’s: Paul Vandevelde

This document was created with Win2PDF available at http://www.win2pdf.com.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.
This page will not be added after purchasing Win2PDF.